

ÁDÁM TAMÁS

Hegyi beszéd az elbocsátásról

Amikor mentünk a templomi esküvőre,
a pünkösdi rózsák suttogva összebújtak,
a koszorúslány hajában margaréta nyílt.
Az oltár előtt megdagadt az ujjam, nehezen
húztad fel a gyűrűt, nekem sem ment könnyen.
Könnyelműen megfogadtuk, a sírig erőlködünk.
Fonódtunk. Pontosabban: *Annak okáért elhagyja
a férfit az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik
feleségéhez, és lesznek egy testté.*

Átballagott rajtunk tizenöt év, rutinná egyszerűsödtek
szeretkezéseink. A konyhában merengtünk,
a szúnyoghálót áttörték a döglegyek. Nyáron is
fűtöttünk, a cserépkályha tetején birsalma
pirult, narancshéj, hajunkba keserű illat tapadt.
Élve hagytuk a sarokban szövögető pókot,
szerencsében reménykedtünk, kiömlött a sósav,
a fertőtlenítés elmaradt. Az utolsó figyelmeztetés
jött: kialudt a légyöpöttös izzó.

Szakadt harisnyatartóban jöttél haza. Attól a naptól
másként öleltél, másképp csókoltál, vastagabb rúzs
kentél szádra, körmöd is mélyebben karcolta
hátamat. Önfelédten locsoltad a parázna muskátlikat.
A kibontakozásban, a hamis szabadságban voltál érdekelt.

A háttérben tanulmányoztam az elbocsátás törvényét.
Érveltem hűtlenséged mellett, más is előgurult,
elhagyott ágyunk magánya, a felmosórongy árvasága.
Mentséget már nem találtam számodra, sem magamnak.
A paráznaság rendben van, más ok miatt mehet a hűtlen.
Mert, ha *Valaki elbocsátja feleségét paráznaság okán kívül,
paráznává teszi azt; és aki elbocsátott asszonyt vesz el,
paráználkodik.* Kezdhetem előlről az egészet.

2022. március

